

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Datoria fiecărui om

Privind peste cei zece ani de luptă pentru pace, Consiliul Mondial al Păcii — întrunit la Stockholm — în 8—13 mai 1959, a dat o declarație, în care se arată ca „lupta pentru pace este datoria fiecărui om”. Acest adevăr reiese din experiența celor zece ani de luptă a popoarelor împotriva războiului și pentru menținerea și întărirea păcii. Astfel pe Apelul de la Stockholm din 1950 pentru interzicerea armelor atomice, și-au pus semnăturile peste 500 milioane oameni. Și lupta împotriva armelor atomice a continuat și continuă. De asemenea campania pentru tratative între marile puteri, pentru un pact al păcii, a fost sprijinită de sute de milioane de oameni. Cu trecerea anilor, creștea mereu numărul celor ce se angajau în marea luptă pentru apărarea păcii împotriva ațîțătorilor la război. Uriase mase de oameni s-au înregimentat sub conducerea Consiliului Mondial al Păcii, au sprijinit apelurile, declarațiile, inițiativele lui. Tot pentru pace au luptat și luptă și alte organizații, fie religioase, fie profesionale. Consiliul Mondial al Păcii a sprijinit orice inițiativă pentru pace, „indiferent de unde ar porni aceasta”. Principiul lucru e să fie o luptă sinceră pentru apărarea păcii. În felul acesta cercul luptătorilor pentru pace a devenit tot mai larg. Zi de zi se împlinește chemarea: „lupta pentru pace este datoria fiecărui om”. Să nu mai fie nici un om, care să nu aducă partea sa de osteneală în lupta pentru pace!

De fapt „omenirea se află la o răscruce. Ea are de ales: viața sau moartea”. De aceea nici un om nu trebuie să stea nepăsător: fiecare om trebuie să se pronunțe. Să aleagă viața și să înlăture moartea. Căci „astăzi popoarele pot constrânge forțele războiului să renunțe la planurile lor... Hotărîrea popoarelor de a salva lumea de războaie și asupra constituie o forță invincibilă și de nestăvilit. Pentru prima dată în istorie forțele păcii din întreaga lume au creat posibilitatea de a se pune capăt războaielor odată pentru totdeauna”. De aceea Consiliul Mondial al Păcii cheamă „pe toți oamenii de bună credință să-și unească eforturile și să colaboreze pentru realizarea țelului comun”: pacea și desfi-

ințarea războaielor, „pentru ca omenirea, folosind minunatele realizări ale științei, să poată pași în era prosperității și fericiții, să traiască fără teamă și ură în condițiile păcii în întreaga lume”.

Pentru stabilirea unei păci trainice și universale, Consiliul Mondial al Păcii proclamă ca principii fundamentale: 1. Coexistența pașnică a țărilor cu sisteme sociale diferite; 2. Rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor în spiritul Cartei O.N.U.; 3. Interzicerea tuturor tipurilor de arme de exterminare în masă, încetarea cursei înarmărilor, dezarmare pe etape cu stabilirea unui control riguros; 4. Neamestec în treburile interne ale popoarelor; 5. Lichidarea tuturor formelor de colonialism și discriminare rasială — dreptul popoarelor la suveranitate și independență, necesare instaurării păcii; 6. Stabilirea unor relații comerciale normale, pe baza avantajului reciproc; 7. Relații culturale și de prietenie și respectul reciproc între toate popoarele.

Aceste principii sînt cu adevărat temeliiile păcii în întreaga lume. Ele sînt primite de toți oamenii de bună credință. Pe această bază, popoarele luptă pentru încetarea „războiului rece”, pentru interzicerea armelor atomice, pentru dezarmare, pentru rezolvarea problemelor internaționale prin tratative la nivel înalt, pentru încetarea colonialismului și războaielor coloniale, pentru o Germanie democrată și pașnică, pentru crearea unei zone denuclearizate în centrul Europei și în regiunea asiatică a Oceanului Pacific, pentru intensificarea relațiilor culturale și economice dintre țări, etc.

Dacă fiecare om își face datoria de a lupta pentru pace, pacea va birui. Forțele păcii sînt de neînvins. Biserica își cheamă preoții și credincioșii să intensifice lupta pentru pace, să muncească pentru înflorirea Patriei noastre. Așa vom aduce și noi, alături de popoarele lumii, partea noastră de osteneală, pentru ca să vedem mai de vreme împlinit marele ideal al omenirii: înlăturarea oricărui război și statornicirea păcii pentru totdeauna.

T. R.

„Pacea, iubirea și frăția sînt dela Dumnezeu”

Prea Sfințitul Părinte Valerian, Episcopul Oradiei, a trimis credincioșilor din eparhie cu prilejul sărbătorilor Sfințelor Paști, o frumoasă scrisoare pastorală. Această pastorală este scrisă de un Înalt Păstor al Bisericii, care nutrește în sufletul său o deosebită și însuflețită dragoste de popor și de bunul mers al vieții noastre omenesti trăită în duh de sfință iubire creștinească, de pace și conviețuire frățească.

În partea întâia după ce vorbește despre învierea Domnului Hristos, spune că: „lumina învierii își revărsă razele binefăcătoare peste sufletele noastre, peste casele noastre și familiile noastre”; vorbește despre învierea din natura înconjurătoare și apoi despre învierea morală creștinească; căci „spre lumină și înviere trebuie să tindă gândurile, vorbele, faptele și inimile noastre. Să înviem la o viață pătrunsă de duhul creștin al sfințeniei, al bunătății, al credincioșiei, al dragostei curate de oameni și popoare, fără nici o discriminare”. Vorbește apoi și de „învierea cetățenească, o înviere a dragostei de patrie și de pămîntul în care ne-am născut și trăim”, arătînd progresele țării noastre pe tărîmul cultural, științific, economic și gospodăresc, progrese atît de mari, cum „n-a cunoscut țara noastră niciodată în trecutul său”.

Conștiința noastră și viitorul fericit ce-l vor avea urmașii noștri sînt temeiurile care ne îndeamnă să contribuim cu toate puterile și forțele noastre creatoare la propășirea scumpei noastre țări, căci „învierea și prosperitatea patriei este un ideal și o țintă de căpetenie a fiecărui cetățean și a fiecărui creștin adevărat, după îndemnul Mintuitorului, care ne-a poruncit categoric să dăm ce este al patriei, patriei și ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu”.

În partea ultimă a pastoralei, P. S. Părinte vorbește despre munca în comun, sau obștească, despre binefacerile păcii și despre îndatoririle noastre ca creștini de a sprijini toate eforturile depuse pentru

(Continuare în pg. 2)

În slujba păcii

Pe data de 12 mai a. c. a avut loc conferința de orientare a preoșimii ort. din protopopiatul Sibiu.

Lucrările conferinței s-au desfășurat în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae. Referatul, „Conștiința creștină și războiul cu specială privire asupra îndatoririlor preoțești” a fost susținut de către C. Pr. Dr. T. Bodogae-Sibiu și Pinciu V.-Rășinari. Pe marginea referatului au luat cuvântul: Pr. Dr. I. Chioariu-Sibiu, P. C. Prof. Dr. Corneliu Sirbu, Pr. I. Opriș-Aciliu, M. Mihăilescu-Ocna Sibiului, Miha I.-Sibiu-Gușterița, Boțocan I.-Sibiu, Tăuceanu M.-Topîrcea și Suciu I.-Rășinari, care au scos în evidență că conștiința creștină e împotriva războiului și numai pacea e climatul favorabil, în care se poate dezvolta o viață plină de belșug și progres. Biserica lui Hristos în toată bună vremea a propovăduit pacea și a condamnat războiul. Toți au accentuat că războiul e un produs al păcatului și deci să ne străduim de a înlătura din sufletele credincioșilor patimile și să-i facem să iubească pacea, bunul cel mai de preț al omenirii.

P. C. Prof. Munteanu, arată C. preoșimi, că preotul mai mult decât oricine are datoria sfântă de a se pronunța contra războiului. Ne-o poruncește Evanghelia lui Hristos, ne-o poruncește purtarea de grijă față de copiii noștri și dorul de a le asigura un trai mai fericit. Poporul nostru vrea pacea, fiindcă numai pacea îi îngăduie să-și consacre munca marilor înșăptuiri creatoare și constructive. De aceea poporul întreg luptă pentru pace, pentru dezarmare, încetarea experiențelor nucleare, tratat de pace cu Germania, schimburi culturale și economice.

Noi ne afirmăm credința nestrămutată în biruința adevărului asupra minciunii, a luminii asupra întinericului. Războiul e un rău, e o minciună, în dosul căreia stă interesul celor puțini și răi, încit combaterea războiului e alungarea spectrului morții și intronarea împărăției lui Dumnezeu în lume. Trăim o epocă nouă. Preotul nu poate sta la o parte, în afara acestei munci creatoare. Împărăția lui Dumnezeu, e Împărăția Păcii, pentru care noi luptăm și propovăduim în toată bună vremea.

I. P. S. Mitropolit Nicolae mulțumește atît celor care au lucrat referatul, cît și celor care au luat parte la discuții, pentru felul în care referenții au știut să se achite de sarcina pe care au avut-o. Războiul, spune I. P. S. Sa, e scos din viața Mîntuitorului. Dacă totuși Mîntuitorul a vorbit de război, a vorbit de războiul contra păcatelor, ci nu de războiul dintre oameni. Noi luptăm împotriva păcatului ci nu a păcătoșilor. Indeamnă Cucernica preoșime să-și facă datoria cu toată conștiințiozitatea atît în împlinirea chemării sacerdotale cît și ca cetățeni ai scumpei noastre Patrii R. P. R.

Despre iertare

„Așa va face și Tatăl Meu cel cerească vouă, de nu veți ierta fiecare fratelui său din toată inima voastră”
Matei 18, 35

Una din căile pe care o are de urmat un creștin și o obște creștină, pentru ca viața să se desfășoare cit mai firesc în sinul ei, este calea iertării. Mîntuitorul Iisus Hristos, ca Dumnezeu atotcunoscător, știa acest lucru. De aceea El învață mulțimile și pe noi cei de astăzi să avem față de semenii noștri o atitudine cît mai plină de cruțare, cît mai iertătoare, așa cum citim de pildă la Matei 18, 15—17. Cu acest prilej, Sf. Petru, cel mai gata să răspundă și să întrebe în numele celorlalți ucenici, se apropie de Iisus și-I zice: „Doamne, de cite ori îmi va greși mie frațele meu și eu îi voi ierta lui? Au doară de șapte ori? Răspuns-a Iisus lui: Nu zic ție (să ierți) pînă de șapte ori, ci pînă de șaptezeci de ori cite șapte” (Matei 18, 21—22). Cărturarii de pe vremea aceea, bazați pe locurile de la Iov 33, 29 și Amos 1, 6. 9. 11; 2, 4, învățau că numai de trei ori sintem obligați să iertăm celor ce ne greșesc nouă. Sf. Petru, cunoscînd inima plină de îndurare a Domnului, ridică acest număr al iertărilor de la trei la șapte, număr care trecea drept sînt la iudei. Mîntuitorul Iisus Hristos arată lui Petru că în relațiile cu semenii noștri trebuie să avem mereu inima caldă, oricînd fiind gata de a ierta

„Pacea, iubirea și frăția sînt dela Dumnezeu”

apărarea și păstrarea păcii, după îndemnul nemincinos și neabătut al cuvîntului Sfințelor Scripturi.

Vorbînd despre munca organizată a tuturor la un loc, P. S. Sa ne arată că „aceasta nu este ceva străin de regula dumnezeiască, ci e prima formă de viață a primilor oameni, dezbinarea oamenilor producîndu-se mult mai tîrziu. Așa că ceiace se întîmplă astăzi nu este decît revenirea la viața obștească de la început, însă în condițiuni mult superioare”. P. S. Sa arată cu dovezi din Sf. Scripturi și din spusele Sf. Părinți ai Bisericii, foloasele muncii în comun. Amintim numai cuvîntul lui Dumnezeu din Sf. Scriptură: „Mai bine sînt doi decît unul, căci au plată bună pentru osteneala lor, căci de va cădea unul, celălalt va ridica pe soțul său. Dar vai celui ce este singur cînd va cădea, că nu este altul care să-l ridice și funia întreită nu curînd se rupe” (Eclez. 4, 9, 10, 12), și spusa Sf. Ambrozie al Mediolanului că „însăși natura indică dreptul de proprietate comună, pe cînd proprietatea particulară a fost introdusă prin uzurpare”.

Scrisul și îndemnul părintești și arhieriești ale P. S. de la Oradea sînt mișcătoare și însuflețitoare tuturor celor ce iubesc patria, pacea și traiul fericit și îmbelșugat.

Pentru aceasta se cuvine „să fim uniți cu toții în sufletele noastre, să fim uniți în credința și dragostea noastră pentru popor.”

Să fim uniți în munca noastră.

Să fim uniți în apărarea patriei.

Să fim uniți în apărarea păcii.

Căci pacea, iubirea și frăția sînt de la Dumnezeu”.

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni

celor ce ne greșesc și se căiesc pentru greșala lor. Și pentru a fi mai bine înțeles în gîndurile Sale, Mîntuitorul vine și exemplifică această învățătură prin „Parabola celor doi datornici”.

Se spune anume în această pildă sau parabolă cum un împărat oarecare a vrut să ceară socoteală supușilor săi pentru sumele de bani pe care aceștia i le datorau. Și a fost adus la el un supus care-i datora 10.000 de talanți și neavînd de unde să plătească, stăpînul a poruncit să fie vîndut, așa cum era obiceiul vremii, cu întreaga lui familie și cu tot ce mai avea pentru a-și achita datoria. În fața acestei situații, datornicul a căzut în genunchi și cu lacrimi fierbinți a rugat pe stăpînul său să-l ierte și să-l mai amine. Împăratul s-a milostivit și nu numai că l-a aminat, dar i-a iertat întreaga datorie.

În drum spre casă, cel care fusese iertat s-a întîlnit cu un coleg de al lui care-i datora 100 de dinari și, furios, îl prinde de gît cerîndu-i nemilos să-i plătească datoria. Tovarășul său cade și el în genunchi, rugîndu-l să-l mai îngăduiască și-i va plăti întreaga datorie. Primul datornic, care fusese iertat, n-a vrut să asculte ruga semenului său, ci ducîndu-l l-a băgat în temniță, pînă îi va plăti datoria.

Nemulțumiți foarte de purtarea lui, cei ce au văzut toate acestea au adus la cunoștința împăratului cele întîmplate, care, auzînd, a chemat la sine pe datornicul său, zicîndu-i: „Slugă vicleană, toată datoria ți-am iertat-o ție pentru că m-ai rugat, ție nu se cădea să-ți fie milă de tovarășul tău, precum și mie mi-a fost milă de tine? Și mîniindu-se domnul lui l-a dat pe el muncitorilor pînă ce va plăti toată datoria”. Drept încheiere Mîntuitorul adaugă: „Așa va face și Tatăl meu cel cerească vouă, de nu veți ierta fiecare fratelui său, din toată inima voastră” (Matei 18, 32—35).

Să vedem acum care este tilcuirea acestei parabole. La înțelegerea ei ne ajută cuvintele Mîntuitorului care au premers-o și mai cu seamă cuvintele cu care a încheiat această parabolă.

Împăratul din parabolă este Dumnezeu. Primul datornic, cel cu 10.000 de talanți, este în general orice om. Cei 10.000 de talanți reprezintă datoriile sau greșalele noastre față de Dumnezeu și pe care noi cerem să ni le ierte. Al doilea datornic este aproapele nostru, adică orice om cu care conviețuim și cu care venim în legătură. Cei 100 de dinari reprezintă greșalele pe care aproapele nostru cu voie sau fără voie le face față de noi.

Dar ca să ne dăm seama cite greșeli săvîrșim noi față de Dumnezeu și cite aproapele față de noi, să vedem ce sume reprezintă cele două datorii:

După spusele unor oameni pricepători în astfel de lucruri, cei 10.000 talanți reprezintă greutatea și valoarea a aproximativ 600.000 kg argint, ceea ce înseamnă o sumă enorm de mare. Că un talant avea o valoare foarte mare ne putem da seama și de la parabola talanților, unde stăpînul încredințează slugilor spre fructificare 5, 2 și 1 talant (Matei 25, 15). Dacă ne gîndim puțin ajungem la convingerea că într-adevăr datoriile sau greșalele noastre față de Dumnezeu sînt mult mai mari decît suma de 10.000 talanți. Căci de ne-am arunca de pildă în fiecare seară, după ce am pus capul pe perină, gîndul și privirea înapoi peste ziua care a trecut, am vedea, pe de o parte, cite fapte și cite gînduri potrivnice vocii lui Dumnezeu am săvîrșit în ziua aceea, precum și, pe de altă parte, cît bine putem și trebuia să-l facem și nu l-am făcut în-

Podoaba virtuților

Virtutea creștinească nu-i altceva decât o năzuință statornică și o deprindere a sufletului omenesc de a săvârși fapte bune. Această năzuință o câștigăm prin repetarea deasă a aceluiași fapt bune prin care apoi ajungem la o anumită ușurință și plăcere care face să crească în noi înclinarea de a săvârși binele. După cum cineva care se ocupă cu cititul sau cu scrisul sau cu altfel de muncă, de la o vreme nu mai simte nici o greutate în munca lui fiindcă își câștigă o anu-

ziua care a trecut. Vedem, așadar, că datoriiile noastre față de Dumnezeu se adună cu nemiluita și n-am reuși să ne achităm niciodată de ele, dacă Dumnezeu nu ne-ar ierta, în urma rugăciunilor noastre fierbinți, pline de căință și cu gând și hotărâre de îndreptare.

Nu tocmai la fel însă par a sta lucrurile cu semenii noștri. Este cazul celui de al doilea datornic, care datora primului 100 de dinari. O sută de dinari erau cam valoarea unui kg argint. Primul datornic a fost iertat deci de mai multe milioane lei, ca să zicem așa, iar el, rugat fiind așa cum și el rugase pe stăpînul său, n-a voit să ierte colegului său o datorie de câteva sute lei. Din această pricină datornicul nemilos și neiertător cu semenul, deși Dumnezeu a fost iertător cu el, își ia pedeapsa cuvenită, căci așa face Tatăl ceresc fiecăruia care nu iartă fratelui său din toată inima, după cuvîntul Mîntuitorului.

Această învățătură Sf. Scriptură ne-o dă și în alte locuri. Încă în Vechiul Testament citim: „Iartă greșalele aproapei tău și atunci cînd te vei ruga tu și se vor ierta păcatele, căci omul care ține minie asupra omului, cum poate să ceară de la Dumnezeu vindecare” (Înțelep. lui Iisus Sirah, 28, 2—3). Iar Mîntuitorul ne învață cu alte prilejuri: „Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osîndiți și nu veți fi osîndiți; *iertăți și vi se va ierta*; dați și vi se va da vouă. Măsură bună, îndesată și scuturată, gata să se verse deasupra vor turna în sînul vostru, căci cu măsura cu care veți măsura se va măsura vouă” (Luca 6, 37—38). Și iarăși: „De veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre” (Matei 6, 14—15), „căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a făcut milă” (Iacob 2, 13). Această învățătură, a iertării pe care o cerem de la Dumnezeu pentru păcatele noastre și a iertării pe care și noi sîntem obligați să o acordăm semenilor noștri pentru greșalele de care se căiesc, o găsim cu deosebire în rugăciunea Tatăl nostru, cînd zicem: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Rostind, așadar, rugăciunea Tatăl nostru cu inima împietrită de a nu ierta altuia greșalele înseamnă a ne osîndi singuri, căci noi cerem ca Dumnezeu să ierte greșalele noastre în măsura în care și noi iertăm semenilor noștri.

Să ne pătrundem de această învățătură a Domnului, bine știind că iertarea pe care o dobîndim de la Dumnezeu ne ajută la mîntuirea noastră, iar iertarea față de semenii ajută la buna conviețuire dintre oameni, la armonia frățească dintre ei. Indemnul Sf. Apostol Pavel să ne fie mereu înainte: „Umblați cu vrednicie după chemarea cu care sînteți chemați, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare, *îngăduiți-vă unii pe alții cu dragoste*” (Efes. 4, 1—2).

GH. P.

mită îndeminare și îi place să muncească, tot așa cel ce săvârșește binele prin deprinderile zilnice își câștigă o anumită îndeminare, un exercițiu în îndeplinirea binelui și îi place să-l săvârșească.

Mai putem spune că virtutea este o însușire bună a sufletului care ne face să săvârșim binele cu multă ușurință, să-l săvârșim cu grabă sau fără întârziere și să-l săvârșim cu voie bună.

Am spus că virtutea ne face să îndeplinim binele cu ușurință. Cine nu cunoaște oare greutățile și împotrivirile pe care le întîmpinăm fiecare dintre noi în îndeplinirea faptelor celor bune? Aceste greutăți și împotriviri de cele mai multe ori le purtăm în inima noastră unde se cuibăresc semințele tuturor păcatelor și patimilor. Dacă creștinul voiește să reușească în deprinderea binelui trebuie să se împotrivescă acestor dușmani ai sufletului. Aceasta însă nu o va putea face dacă bunăvoința și dorința lui de a face binele n-au fost mai întii întărite printr-o deprindere statornică de a face numai ceea ce e bine și de a se împotrivi răului.

De altfel trebuie să știm că virtuțile se câștigă prin deprindere foarte îndelungată în săvîrșirea binelui și puțini sînt cei ce pot să bătătoarească cu adevărat această cale pînă la sfîrșitul vieții lor. A săvârși numai binele o viață întregă și a te feri de rău pretinde o viață de erou, un suflet echilibrat, o inimă care știe să cuprindă valul de amărăciuni pe care îl îmbie viața dusă în luptă cu păcatul. De aceea și Mîntuitorul zice: „Strîmtă este poartă și îngustă calea care duce la viață și puțini sînt cei ce o află pe dînsa” (Mt. 7, 14).

Pentru câștigarea virtuților trebuie să ne deprindem mai întii cu lucrurile cele mici și mărunte și numai după aceea să năzuim după faptele mari sau chiar foarte mari. Și din care motiv? Pentru că așa după cum ne spune Mîntuitorul: „Cine este credincios în cele mici și în cele mari este credincios” (Lc. 16, 10), a face binele în lucrurile cele mici sau foarte mărunte și neînsemnate, e un semn bun că vei face binele și în lucrurile cele mari sau chiar foarte mari.

Albinele care strîng mai multă miere nu sînt acelea care zboară și o culeg numai de pe florile de crin sau de pe altă floare parfumată, ci sînt acelea care nu ocolesc nici cele mai mici flori de rosmarin sau de nalbă și aleargă și se opresc și la florile de urzică, de ismă sau de păpădie. Din toate aceste plante și flori care de cele mai multe ori nu au nici un parfum și sînt disprețuite de toată lumea, albinele cele harnice scot mai multă miere decât din toate florile cele mai alese și bine miroitoare.

Și păgînii aveau despre virtute cea mai înaltă cinstire. Povestește un mare înțelept din vechime anume Plutarh că odată a întreat pe un filozof cu numele Carislaou, care e poporul cel mai bun după părerea lui. Acesta i-a răspuns că este acela a cărui cetățeni se întrec în câștigarea virtuților. Cu adevărat, bunătaea noastră atît înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea oamenilor n-o putem câștiga decît prin podoaba virtuților.

Virtuțile creștine pot să fie de două feluri: virtuți religioase și virtuți morale. Cele religioase sînt îndreptate către Dumnezeu și prind rădăcină în suflet prin harul dumnezeesc. Acestea sînt: credința, nădejdea și dragostea. Virtuțile morale îndreptează și călăuzesc viața creștinului în raporturile cu semenii. Prin deprinderea lor devenim oameni cinstiți, de omenie și respectați înaintea semenilor noștri.

Rugă

Iisuse bune, bun păstor
Cu vrerile de bine,
Cuvîntul Tău e un izvor
Durerile s-aline.

Grădina sufletului meu
Lipsită de verdeață,
Pustie ar fi fost mereu,
Pustie, fără de viață.

Iisuse bune, bun păstor
Nu trece ruga mea:

„Să-mi fii greșelei iertător
Prin bunătaea Ta”.

Știu bine că Te-am supărat
De multe ori, știu bine

Dar a mă scoate din păcat
Sper tot numai la Tine.

Ajută-mi Doamne, că Tu poți,

Ajută-mi, dă-mi putere

Să fiu mai bun, să iert la toți,

Trimite-mi mîngăiere.

Atunci te voi slăvi în veci,

Viața-mi va fi curată,

Pe-ale păcatului poteci

N-oi merge niciodată.

N. ENGHIS

Cele mai însemnate virtuți morale sînt șapte: smerenia, dărnicia, curăția, iubirea, cumpătul, blîndețea și rivna spre bine, care se împotrivesc celor șapte păcate capitale și își au o birșia în patru virtuți care sînt temelie tuturor virtuților, și anume: înțelepciune, dreptate, cumpătate și bărbăție.

Virtuțile morale se mai numesc și virtuți firești sau câștigate, iar cele religioase se numesc virtuți suprafirești sau insuflate.

Acum, după ce cunoaștem care este folosul și împărțirea virtuților, să ne hotărîm să urmăm calea virtuților căci prin virtute ne facem plăcuți lui Dumnezeu și prieteni ai Lui, căci Domnul zice: „Oricine va face voia Tatălui meu, carele este în ceruri, acela este fratele meu și sora și mama mea” (Mt. 12, 50).

Un sfînt zicea că adevărata bogăție nu constă în bunurile trecătoare ci în virtuți. Fericit este omul care este virtuos și face ceea ce este bine pentru că aceasta este și voia lui Dumnezeu.

Vechii greci povestesc că Hercules, un mare viteaz, a întîlnit odată la o răscruce două fecioare îmbrăcate frumos: erau plăcerea și virtutea. Cea dintîi îi făgădui multă fericire în viață, multă desfătare și petrecere și îl chema cu stăruință să o urmeze; a doua însă, era foarte serioasă și îi spunea că urmînd-o pe ea va trebui să întîmpine multe suferințe dar că prin acestea îl va duce la adevărata fericire. Aceste două fecioare ne întîmpină și pe noi pe drumul vieții noastre pămîntești: plăcerea ne ademenește cu bucuriile ei care nu țin decît o clipă, iar la sfîrșitul lor este moartea sufletească a noastră. Virtutea în schimb, e greu de urmat, trebuie să lupți mult, să suferi îndelung, dar drumul ei duce la fericire. „Trăind în virtute — zice Sfîntul Antonie — sîntem ai lui Dumnezeu”.

Creștinul care umblă pe calea virtuților și a faptelor celor bune e cinstit de semenii lui și respectat de concetățeni. Prin aceasta el își înalță un templu mareț în inimă unde Dumnezeu e lăudat și în care își află un adăpost sigur de pace și fericire. Podoaba virtuților e cea mai scumpă comoară!

Alexandru Moisiu

Adunarea Eparhială

— Sesiunea din anul 1959 —

În Duminica Tomii — 10 mai 1959 — noua Adunare Eparhială a Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu și-a ținut prima sesiune de lucru.

Dimineața, în catedrala mitropolitană a fost săvârșită Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi în frunte cu P. C. Prot. Stavr. Traian Belascu, vicar arhiepiscopesc, la care a participat și I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Lucrările Adunării Eparhiale s-au desfășurat în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu.

I. P. S. Mitropolit Nicolae deschide ședința printr-o frumoasă cuvântare, în care printre altele a spus:

Hristos a înviat!

Cinstită Adunare Eparhială,

Din Sfânta Evanghelie de astăzi am înțeles că după Saptamina Luminată Sfinții Apostoli încă tot nu erau dumiriți și nu ieșiseră la propovăduire, stînd ascunși de frica iudeilor. Abia după ce Mîntuitorul a trimis pe Duhul Sfînt ca să-i lumineze și să-i întărească cu puterea Sa cea dumnezeiască, Sfinții Apostoli ies cu toată hotărîrea și îndrăzneala să propovăduiască Învierea.

*Noi dăm slavă lui Dumnezeu că nu numai în Duminica Tomii, ci în toate Duminicile și sărbătorile de peste an slăvim Învierea Domnului căutînd să ne mîntuim sufletele noastre.

Sîntem aici — reprezentanții credincioșilor și preoților, — în Adunarea Eparhială, ca să tocim lucrurile de care se interesează întreaga noastră obște, cler și credincioși deopotrivă. Două gînduri ne-au stăpînit pe noi preoții în decursul anului 1958: să ținem credincioșii alipiți de Sfînta noastră Biserică și aceiași credincioși să-i ținem alipiți de draga noastră Patrie, ca bine să le fie lor și mulți ani să trăiască, în bunăstare și bucurie. Această muncă ne-a luminat, ne-a încălzit și ne-a însuflețit de-a lungul întregului an trecut, după cum veți vedea și din rapoartele pe care le veți asculta astăzi. Noi ne iubim deopotrivă Biserica și Patria. Preoții și credincioșii noștri sînt buni slujitori și fii ai Bisericii și totodată buni slujitori și fii ai Patriei. Muncim pentru fericirea întregului nostru popor în slujba căruia stăm.

În continuare I. P. S. Mitropolit Nicolae deapănă cîteva amintiri din munca desfășurată în Eparhia Clujului și din realizările Mitropolitului Nicolae Bălan în Arhiepiscopia Sibiului. Mulțumește Onorabilului Guvern al Țării și Departamentului Cultelor pentru ajutorul acordat în vederea lucrărilor de reparare exterioară a catedralei din Sibiu și face un călduros apel ca fiecare preot și credincios să contribuie la fondul destinat pictării ei, lucrare care a și început.

În încheiere I. P. S. Sa a spus:

Eu țin să mulțumesc întregului nostru cler și întregului nostru popor credincios pentru întreaga osîrdie depusă și în folosul Bisericii și al Patriei. Mulțumesc și colaboratorilor mei de la Centrul Eparhial, cu care o să ducem zdroaba și de aici înainte.

Noi n-avem decît un singur cîntec care covîrșește totul. Este cîntecul de la Crăciun: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace și între oameni

bunăînvoire” și o singură binecuvîntare, a Domnului după Înviere: „Pace vouă!” De aceea sîntem pentru pace și dorim ca pacea să se întărească pe toată suprafața pămîntului.

Se face apoi apelul membrilor Adunării Eparhiale, se trimit telegrame omagiale mai marilor noștri de Stat și bisericești, se citește lista celor patru comisii de lucru, fiecare comisie alegîndu-și cite un raportor.

După masa de prînz, lucrările Adunării Eparhiale se reiau la ora 16 cu citirea *raportului general plenar* — raportor Dl Prof. Iorgu Ivan — în care se arată că Biserica este alături de poporul care își construiește o viață din ce în ce mai bună. Se constată că viața religioasă în Arhiepiscopia noastră, în cursul anului 1958, s-a desfășurat în chip normal, preoții ducîndu-și activitatea pe tărîm bisericesc și sprijinind lucrările de folos obște și lupta pentru pace. Se subliniază sărbătorirea celor 10 ani de reînțregire bisericească, ș. a.

Urmează raportul *Comisiei bisericești* — raportor P. C. Prot. Vasile Coman — din care desprindem misiunile arhiericești ale I. P. S. Mitropolit Nicolae, însoțit de consilieri și profesori, îndrumările pastorale și circuliile date de J. P. S. Sa, trimiterea de preoți în parohiile vacante, mai ales cu prilejul Praznicelor mari de peste an, grija pentru parohiile sărace, colaborarea dintre Biserică și Stat, viața mănăstirească, date statistice, mișcarea personalului, hirotoniri (16 în cursul anului 1958), etc.

În continuare se citește raportul *Comisiei culturale* — raportor P. C. Prof. Alexandru Moisiu — în care se subliniază activitatea predicatorială și catehetică a clerului din Arhiepiscopia, bibliotecile parohiale, tipăriturile de cărți, activitatea pe tărîm publicistic prin revista oficială „Mitropolia Ardealului” și gazeta religioasă „Telegraful Român”, activitatea Institutului Teologic Universitar din Sibiu și a Școlii de cîntăreți bisericești și a Seminarului teologic din Cluj, bursele acordate elevilor și studenților teologi, activitatea preoților în cadrul conferințelor interconfesionale, de orientare și administrative, activitatea tipografiei și librăriei „Reîntregirea”, a Bibliotecii mitropolitane, ș. a.

Raportul *Comisiei economice* — raportor Dl Iuliu Georgescu — cuprinde problemele materiale-bănești ale Arhiepiscopiei, din care se desprinde buna chivernisire a banilor obștești. Cheltuielile s-au făcut în cadrul planului financiar aprobat de Adunarea precedentă, salariile primite de la Stat, ajutoarele primite de la Fondul Central Misionar, ajutoarele acordate din fondurile Arhiepiscopiei, activitatea Casei de Ajutor Reciproc, reparații și zidiri de biserici și case parohiale în cursul anului 1958 și încă o seamă de fapte cu caracter economic.

Pe marginea unor probleme ridicate de aceste rapoarte s-au iscat o seamă de discuții cu caracter pozitiv.

A luat apoi cuvîntul Dl *Iuliu Mitrofan* din Cricău, care, în numele deputaților, mulțumește călduros I. P. S. Sa pentru povețele și îndrumările prețioase pe care le dă pentru bunul mers al treburilor bisericești din Arhiepiscopia și-i urează mulți ani pentru a conduce și pe mai departe cu aceeași înțelepciune Arhiepiscopia Sibiului.

De încheiere a vorbit *I. P. S. Mitropolit Nicolae*, care, pe scurt, a spus:

Mulțumesc lui Dumnezeu că Adunarea Eparhială a luat sfîrșit, după ce ea s-a

O veche ctitorie episcopescă

Mediașul, cu aspectele lui medievale, posedă o serie de monumente istorice, demne de admirat.

Pe cea mai veche stradă a acestui oraș, există o veche ctitorie episcopescă, care a fost restaurată și îmbrăcată într-o haină nouă. Această ctitorie este catedrala de pe „Techeș”, clădită în anul 1824 de episcopul Ioan Bob.

Lucrările de restaurare s-au făcut anul trecut cu contribuția credincioșilor. Trecuseră zece ani de la ultima zugrăvire a bisericii și praful și fumul întunecaseră frumusețea picturilor de pe zid și a decorurilor.

Prin restaurare, pe lângă vechile fresce, tratate într-un stil puțin comun și un colorit care incintă inima credincioșilor și a vizitatorilor, au mai fost adăugate o serie de fresce noi, dintre care două în altar (Sf. Ioan Gură de Aur și Sf. Vasile cel Mare), două în pronaos (Iisus la fîntina lui Iacob și Iisus la casa Martei și Mariei), iar la intrare tot două (Hramul: Înălțarea Domnului și Pogorirea Duhului Sfînt) de nu mai mică valoare.

Această biserică, clădită între zidurile cetății Mediaș în vremuri de grea izbeliște feudală de harnicul ctitor Ioan Bob pe speșele sale, pentru a împlini trebuințele deosebite ale închinătorilor de atunci, astăzi deservește trebuințele suflătești ale credincioșilor ortodocși din oraș, prin conducerea pastorală a parohilor Florea Alexandru și Băcilă Vasile, vechi protopopi, care în înțelegere deplină cu păstoriții lor, din contribuții benevole, au izbutit să reface interiorul acestei biserici.

Pentru orice credincios, care trece prin parcul de azi al „Techeșului” din Mediaș și intră în acest locaș de închinare, picturile cu coloritul lor luminos și curățenia sclipitoare, îi dau o incintare deosebită.

Ca încheiere, nu pot trece cu vederea, ca să nu adaog, că la această biserică a slujit protopopul Ștefan Moldovan, care în revoluția din 1848 s-a ridicat vijelios în fruntea gloatelor pentru scuturarea iobăgiei, și căruia, din inițiativa Muzeului istoric al orașului Mediaș, i se va fixa în curînd o placă de marmoră pe casa în care a locuit.

G. T.

desfășurat cu îndătinată dragoste și interes.

Mulțumesc raportorilor care și-au făcut datoria pe deplin, înfățișîndu-ne situația celor trei sectoare de activitate pe anul 1958. V-ați putut încredința cu toții că atît cei de la centrul eparhial cît și preoții și credincioșii își înțeleg chemarea lor.

Fiindcă am vorbit de acte, aș fi bucuros ca de la 12.000 acte cîte se înregistrează aproximativ într-un an la noi, să ne coborîm cît mai jos, ca Bisericii să-i rămîină timp pentru predică și misiune.

Să dea Dumnezeu să împlinim toate gîndurile bune care văd că trăiesc în sufletele noastre ale tuturor.

Vă mulțumesc încă odată pentru osteneala și interesul pe care l-ați arătat Adunării noastre Eparhiale și rog pe Dumnezeu să vă ajute să vă întoarceți sănătoși acasă, ca să putem să ne împlinim datoria față de Biserică și popor și să mărim pe Dumnezeu, cel în trei fețe: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt. Amin.

Cu acestea, lucrările Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului, sesiunea 1959 — au luat sfîrșit.

Diacon GH. PAPUC